

Τίς εἶσαι ; — Ὀνομάζομαι Εὐτύχιος, ἤ-
μην πλούσιος, ὑπῆρξα εὐεργετικός,
καὶ πάντες με ἠγάπων. Δίναμαι νὰ
εἰσέλθω ; — Μίαν στιγμήν ! Βλέπω ὅτι
δὲν εἶσαι τέλειος, βλέπω πρόσκομμά
τι. Χοῦμ ! . . . χοῦμ ! . . . ἥσο εὐερ-
γετικός ; — Ναί ! οὐδένα ζητήσαντά ποτε
τὴν βοήθειάν μου ἀπέπεμψα, εἰς οὐδέ-
να ἡρνήθην ποτὲ τὸν ἄρτον, πάντας
ἐνέδυσα, πάντας ὑπεστήριξα. — Πολύ
καλὰ, ἀλλὰ ὅλα ταῦτα ἔκαμνες ἐκ
τοῦ περισσεύματος τῆς περιουσίας σου.
— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Εὐτύχιος, εἰπέτε
μοι, σὺ παρακαλῶ, τί ὤφειλον ποιῆσαι
ὅπως τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν κλη-
ρονομήσω ;

— Ὁφείλεις νὰ θυσιάσῃς τὸ πολυ-
τιμώτερόν σου πρᾶγμα. — Ἀλλ' οὐδὲν
εἶχον τοιοῦτον ! — Ἀπατάσαι. Εἶχες τὸν
καρπὸν τοῦ παραδόξου δένδρου.

Καὶ, ἐνῶ ὁ ἅγιος Πέτρος ὠμίλει,
διέταξε τὴν γυναῖκα ἐκείνην νὰ ἐγεί-
ρῃ τὴν καλύπτραν της.

— Φεῦ ! ἀνέκραξεν ὁ Εὐτύχιος, τὴν
γνωρίζω ! ὁ υἱός της με παρακάλεσε ! . .
— Ναί, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην
ἐπρόκειτο περὶ τῆς θεραπείας της καὶ
περὶ τῆς σωτηρίας σου. Καὶ ὅμως ἐ-
φάνης ἀτάραχος εἰς τὰς παρακλήσεις
τοῦ υἱοῦ της. — Ἦτο μικρὸν πρᾶγμα !
— Μικρὸν πρᾶγμα ; Ἔστω ! Διὰ τοῦτο
λοιπὸν ἔπρεπεν ἀσμένως νὰ τὸ παρα-
χωρήσῃς. Ἐδίδες τὰ πλούτη σου, ἀλλὰ
δὲν ἠθέλησες νὰ σώσῃς ἀποθνήσκουσας
δι' ἐνὸς καρποῦ. . . Φύγε ! δὲν εἶσαι
ἄξιος νὰ εἰσέλθῃς ἐνταῦθα !

Ὁ Εὐτύχιος ἀπῆλθεν. . . Ἀγνοοῦμεν
ποῦ μετέβη. Ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρξεν ἅγιος,
βεβαίως δὲν ὑπῆρξε κακοῦργος. Ἐλ-
πίσωμεν ὅτι ὅσον τάχιστα ἡ δοκιμα-
σία του κῆτη θὰ τελειώσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑ

τῇ Μύρρα.

Θέλω νὰ κλαύω ἄρες μετὰ δάκρυ εἰς ἡ ζωὴ μου,
τῶν ρευμάτων μου ὄνειρος, τοῦ στήθους μου παλ-
μός.

Θέλω μακράν της νὰ θρηνηθῇ, νὰ τήκετ' ἡ ψυχὴ μου
καὶ νὰ μὴ θλεπῇ ἂν θάρξῃ μεθ' ἐλπίθ' σπε-αγμῆς.
Θέλω μακράν της ἀπειπίε νὰ ζήσω· θέλω μόνος.
Νὰ μὲ σπάρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος.

ὦ ! ἐνθυμούμαι τρυφερῶν στιγμῶν τὴν εὐτυχίαν,
Ὅπότ' εἰς τὰς ἀγκάλας της ἔμεθυσον ῥεῦδός·
καὶ ἤκουον νὰ μοὶ λαλήτ' με μόνον τὴν κατὰ διαν,
Κ' ἐνόμιζον πῶς μετ' ἐλπίθ' ὁ ἔρως κ' ὁ Θεός.

ὦ ! τότε μ' ἦτο ἐπὶ γῆς τὸ μόνον ὀνειρόν μου,
τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον μου, Ἐκείν' ἡ κατὰ πα-
ρόν μου.

Καὶ ὅταν εἰς τὰ χεῖλη μου τὰ χεῖλη της τὰ θεῖα
τῶν οὐρανῶν τὰ ἄσματα ἐτόνιζον γλυκά,
Ἐνόμιζον πῶς διαρκῆς θὰ ἦν ἡ μελωδία !
καὶ μόνον εἰς τὰ χεῖλη της τὰ τοσον ὁλετικὰ
ζωὴν λαμβάνει καὶ αὐτὸ τὸ μάρμαρον τὸ κρύον.
Πῶς πᾶσα ἀμυστος ψυχὴ γίνεται πλάσμα θεοῦ !

Ἀλλ' οἶμοι ! Πάντα ἐσθεςαν, ἦσαν ὄνειρου πλάνη·
ἐκείνη, ἣν ἐλάτρευσα, ὡς ὁ τυφλὸς τὸ φῶς,
Πλὺ, πολὺ ἀχάριστος, ὡς ἄπιστος ἰφάνης,
Κ' εἰς ἄλλου φιλημα γλυκὺ ῥευμάζει νοσηλῶς,
Ἐνῶ ἐγὼ περίλυπος με ἀναμνήσεις μόνον
ἔχω ὡς μόνον σύντροφον τὸ δάκρυ καὶ τὸν στόνον.

ὦ ! μὴ πιστεύετε ποτὲ τῆς Εὐας τὴν καρδίαν,
μόνον ὁ δαίμων εἰς αὐτὴν ἐνδοξως κατοικεῖ.
τὴν κόρην, ἣν λατρεύετε, ὡς κόρην οὐρανίαν,
Κ' εἰς ἐν της μόνον κύπτετε μειδίαμα γλυκὺ,
εἰς ἄλλου β' ἀτενίσχοντα πολλὰκις τὴν ἀγκάλην,
Ἐνθ' ἂ ἐχτε σκληρὰν τοῦ ἔρωτος τὴν παλὴν.

Ὅταν ὀρκίζετ' ἡ γυνὴ μετὰ πόνον τῆς καρδίας
καὶ δάκρυ εἰς τοὺς ὄρκους της κυλίσται πικρὸν,
γνωρίζω εἰς τοὺς ὄρκους της τὸ δάκρυ τῆς κακίας
καὶ ὄχι, ὡς ἐπίστευα, τὸ δάκρυ τὸ ἄγνόν.
Γυναῖκας μὴ πιστεύετε. Γυνὴ δημοὶ ἀπάτη,
ἀηλητηρίων κέρατα καὶ πλάνη ὑπερτάτη !

Ἀθήναις, τὴν 23ην Μαΐου 1874.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΤΤΟΓΒΑΛΗΣ